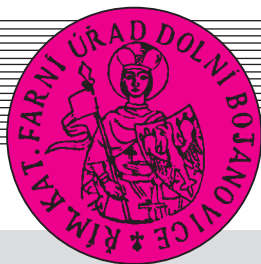

CESTA

ČASOPIS FARNOSTI
DOLNÍ BOJANOVICE

Ročník XXXV

2/2024

Sport jako obraz života

V neděli 26. května večer se farní stodola zcela zaplnila dětmi, mládeží i dospělými fanoušky. Ano, pamatujete si správně, právě ten den naši hokejisté získali po 14 letech titul mistrů světa. Atmosféra v naší stodole – a jistě i na mnoha dalších místech – byla skvělá a bouřlivá.

Napadá mě, že tato událost nám může nabídnout kromě potěšení nad úspěchem našich sportovců i hlubší poučení. V čem například?

1) Je potřeba táhnout za jeden provaz. Asi každý divák vnímal – a sami hokejisté to potvrzovali – že naši reprezentanti vytvořili dobrou partu. Jistě někteří vyčnívali více než jiní, ale úspěch byl výsledkem společné snahy.

Podobně je tomu také v běžném, ale i v duchovním životě. Ježíš prosí při Poslední večeři za to, aby jeho učedníci „byli jedno“. Ďábel se snaží o pravý opak: rozdě-

lovat nás, stavět proti sobě. Mohu se ptát: Jsem tím, který bude dobré mezilidské vztahy, anebo spíše tím, kdo je narušuje svou závistí, podezíravostí, předsudky či pomluvami? – Snažme se upřímně o to první.

2) Nevzdávat se, i když se věci nevyvíjejí tak, jak bychom si představovali. Naši hráči nebyli zdaleka největšími favority turnaje. Více favorizovaní byli Kanadčané,

Američané, Švédové či Finové. Také některé výsledky ve skupině nám nehrály do karet: porážka se Švýcarskem či s Kanadou. Hokejisté přesto nepřestali věřit, že mohou dosáhnout něčeho velkého. Nevzdali se, nepropadli nezdravé malomyslnosti.

Pokud sám sebe považuji za neschopného, sám se slovy Kateřiny Lachmanové uzavírám ve „vězení s klíčem uvnitř“. Je to škoda. Každý

z nás může s Boží pomocí dosáhnout dobrých a velkých věcí. Nebude to nutně titul ze světového šampionátu. Přesto to může být něco dobrého a užitečného.

3) Toužit po pravé radosti. Mistrovství světa přineslo radost velké části národa. S odstupem několika týdnů se ale můžeme ptát – je v nás ta radost pořád? Řekl bych, že do značné míry vyvanula.

Může nám to připomenout, že zdroje skutečné radosti jsou někde jinde. Nacházíme je v opravdových vztazích, v dobře odvedené práci či studiu, ve snaze správně naplnit svůj čas, v upřímné víře. Žijeme v neklidném a často i smutném světě. Přesto – nebo právě proto – nemáme rezignovat na touhu po radosti. Rozhodujeme se pro kroky, které k ní vedou. Prosme o tento dar Božího Ducha.

Budme vděční za to, že můžeme svůj život stavět na něčem trvalejším a pevnějším než je sportovní úspěch nebo jiné pomíjivé hodnoty. Radujme se z důstojnosti, k níž jsme byli povoláni. A s Boží pomocí dobře naplňujeme čas, který nám byl svěřen. Ať se nám to daří i v době prázdnin a dovolených, ale i v běžném každodenním životě.

o. Petr

Karel Kryl

Před 80 lety se narodil, před 30 lety zemřel tento legendární básník a zpěvák. Je symbolem odporu proti okupaci 1968 i sametové revoluce 1989. Toužil po pravdě a svobodě a bojoval za ni, jak uměl.

Co říká on sám o své víře:

Věřím v Boha – mého šéfa

Nikdy nemůžu věřit Václavu Klausovi, Miloši Zemanovi, Adolfu Hitlerovi nebo prezidentu Kennedymu... Můžu do jisté míry věřit své ženě – ale i tady mi můžou vrtat hlavou pochybnosti. Pouze o Pánu Bohu nepochybuji. Mokrát se projevil, mokrát mě nakopl do zadku.

Kdybych nevěřil v Boha, tak jsem blázen. Nevím, kde bych vzal právo věřit jen sám v sebe. Máme jenom jednu věc, kterou se Bohu podobáme a kterou se mu rovnáme. Máme svobodnou vůli a ve chvíli, kdy ji nepoužíváme, hřešíme sami proti sobě. Musím využít všech možných prostředků, které mám v ruce. Jenom potřebuji kontrolu, zda je to správné. Od toho máme církev i Písmo.

z www.kryl.kat.cz

Athoské putování 2024

Cesta na Athos je cesta duchovní a taky dobrodružná. Zejména s naším milým otcem Petrem. Letos to mělo ještě přidanou hodnotu v získávání diamonitoria, což je něco jako vízum, protože Svatá Hora Athos je jakousi autonomní oblastí v rámci Řecka. Platí tam jiné zákony a zákonitosti. Třeba tam nesmí vstoupit žena a nepravoslavní jsou tam tak trochu lidé druhé kategorie. Platí například větší poplatky než pravoslavní a ve většině klášterů nemají přístup do chrámu při bohoslužbách. Když by se o to nepravoslavný pokusil, je tam k tomu určený bratr (ostiář), který troufalce zdvořile, ale důsledně vyvede ven.

Ale k těm vízům. Již loni jsme o ně požádali. Prý moc brzy. Tak poté, zase pozdě, a že nemůže být víc jak pět osob. Okamžitě jsme se zredukovali a ještě ten den odeslali novou žádost. Obratem přišla odpověď, že termín je obsazený. Tak jsme to už vzdali a Orko ztratil víru, že se to povede, upsal se na nějaké přednášky a cestu odepsal. S modlitbou k athoským starcům jsem

Pouť s o. Václavem Venturoou na Athos

se pokusil o nemožné a díky přátelství jednoho mnicha jsme přeci jen víza dostali. Některé z nás udělal pravoslavnými a kdyby to někdo důsledně sledoval, i místa a data narození nehrála. To už je Orient. S chvěním jsme očekávali nejhroší.

Ale vyrazili jsme. Cesta byla perfektní, otcové Petr a Marek a bratr Zdenál se střídali v řízení, projeli jsme Slovenskem, Maďarskem, Srbskem, Severní Makedonií a částí Řecka a dorazili do Uranopolis, městečka, odkud vyjíždějí lodě na Svatou Horu. Ubytovali se, večer před odjezdem strávili nekřesťanskou dobrou večeří

a stále v nejistotě, co bude s vízy, jsme se odebrali ke spánku. Ráno bylo větrné, moře bouřilo, ale nás zajímalo, zda nám úřad před odjezdem ta diamonitoria vydá. Kámen nám spadl ze srdce, papíry jsme měli v rukou a spěchali jsme k lodi.

Leč přístav zel prázdnotou, jen vysoké vlny nám braly naději, že vyrazíme. Skutečně všechny plavby byly zrušeny. Vítr, déšť, zima a beznaděj nás hnala do nejistot. Naděje však přeci jen vyvstala. V záplavě čekajících Řeků a Rusů se objevili tři Francouzi, dva pravoslavní, jeden katolík. Ti dostali nápad, že se přeci

Fresky v klášteře na Athosu

jen na poloostrov dá dostat po suchu. Vzali jsme je s sebou do auta a dojeli na hraniční přechod. Ten tvoří plot a malá branka, dveře asi tak devadesátky. A tudy se lze přes hraniční kontrolu nějak na Athos dostat. Řekové a Rusové mající své jisté kontakty to postupně dokázali. Museli mít někoho, kdo má athoské terénní auto a z hranic je dopraví. My se snažili, ale trvalo to celý den, než jsme se přeci jen přes dvířka dostali a dobrý mnich taxikář se smiloval a za nemalý peníz nás dopravil do monastýru (klášteře).

Cesta to bylo opravdu krušná. Je to pohraniční území bez civilizace, samé zatáčky, drncání, kamení, prach. Tak se některým

udělalo mdlo až skoro k mořské nemoci. Nicméně jsme šťastně dorazili do monastýru Filotheu. Klášter byl založen v 10. století a dnes čítá okolo šedesáti mnichů z různých národů. Vrátil jsem se ale ještě k čekání na hranici. Malinko jsme si okusili osud migrantů na hranici, zima, beznadějně čekání, tak trochu i hlad. Tato situace rozdělila i naše francouzské kamarády. Dvěma se podařilo prodrat za hranici a toho třetího nechali jen tak. Ujali jsme se ho, byl to starší pán, katolík. Dozvěděli jsme se, že pracuje jako poradce paní Layenové. Tak s námi strávil jednu noc ve Filotheu, slavil s námi mši svatou a bylo vidět, že i to negativní mělo nějaký význam. Dověděl se

totiž v tu chvíli o smrti někoho blízkého a viděl jsem, jak mu mše dávala sílu.

Ve Filotheu jsme kromě naší soukromé mše u zahradní boudy okusili i postní stravu mnichů, na niž nás pozvali. Pravoslavní byli před Svatým týdnem. V noci jsem se vydal na noční kající kánon svatého Ondřeje Krétského, krásná a dlouhá ranní bohoslužba. Milý bratr mě upozornil (čekal jsem to), že do chrámu nemohu, a tak jsem prožíval bohoslužbu v předsíni. Ráno jsme se rozloučili a uvařili si na zahradě snídani.

Další z dobrých mnichů nám dal najevo, že tam nemáme co pohledávat, a tak jsme se vydali na cestu k monastýru Karakalu, kde nás čekal mnich kamarád. Po cestě jsme našli krásné místo u opuštěné poutevny, kde jsme slavili liturgii spolu s celou athoskou přírodou. Nezapomenutelné slavení. Karakalu je jeden z nestarších monastýrů na Athosu, zmínky o něm jsou už z 11. století. Dnes tu žije asi 70 mnichů, včetně několika Slováků. Do Karakalu jsme přišli právě včas, končila bohoslužba a všichni včetně nás jsme zasedli k postnímu stolu. Jak ve Filotheu, tak i zde to byla krmě luštěninová,

chutná a navíc povznášející. Po obědě nás čekal mnich - kamarád ve své garáži, je tam odpovědný za veškerou techniku. Posadili jsme se, vařila se řecká káva a bratr vytáhl z příručního stolku své zásoby nejrůznějších nápojů, rakiji, ale i další dobroty. Neodmítl ani naši reciproční butilku ze zásob otce Petra. Po duchovní i bratrské rozmluvě nám nabídl nečekaný dárek. Sveze nás přes vysoký kopec, tedy od 0 po cca 900 m nad mořem. Pěšky bychom na tom vydechli duši a trvalo by to mnoho hodin.

Připravil terénní vůz a převzl nás nádhernou krajinou na druhou, západní stranu poloostrova, odkud jsme pak mohli putovat k svatému

otci Josefu Hesychastovi a dalším krásným místům. A naši otcové měli svou lidskou jistotu, že na této straně bude klidněji a loď pojedou. Nechal jsem je přitom. Vždyť kdyby nás tam počasí zdrželo třeba měsíc, bylo by to krásné. To se stalo loni jednomu bratřovi, myslím z Kobylí. Škoda, že se to nestalo nám.

První zastávkou byl velký monastýr svatého Pavla z konce 10. století. Odpočali jsme si, strávili chvíli v chrámu při večerní bohoslužbě a vydali se athoskou pěšinkou ke kapli svatého Josefa Hesychasty. Cesta byla příjemná, ale když jsme se přibližovali k cíli cesty, byl slyšet nezvyklý

hluk mužských hlasů, jenž nevěstil pro nás nic dobrého. A opravdu. V obytném prostoru nad kaplí se ubytovalo na dvacet Rumunů, kteří byli na sto honů vzdáleni opravdové hesychii, tedy klidu a mlčení. Pomodlili jsme se a zvažovali, zda tady vytáhneme spacáky, jak jsme původně zamýšleli. Zřejmě to nepůjde, a tak jsme se pokusili vyjednat s jedním mnichem možnost ubytování. Pomocí překladče umělé inteligence jsme se dozvěděli, že to možné není a máme se vrátit ke svatému Pavlovi. Rozhodli jsme se, že si najdeme místo někde v klidu přírody. Našli jsme je a ubytovali se pod širým athoským nebem. Nebylo zrovna teplo, ale libavší experti byli nadmíru spokojeni a nakonec i já. Asi jsem moc nespál, protože celou noc, někde hodně blízko, nepřetržitě zpíval pták, ale tak krásně, že to připomínalo melodii ráje.

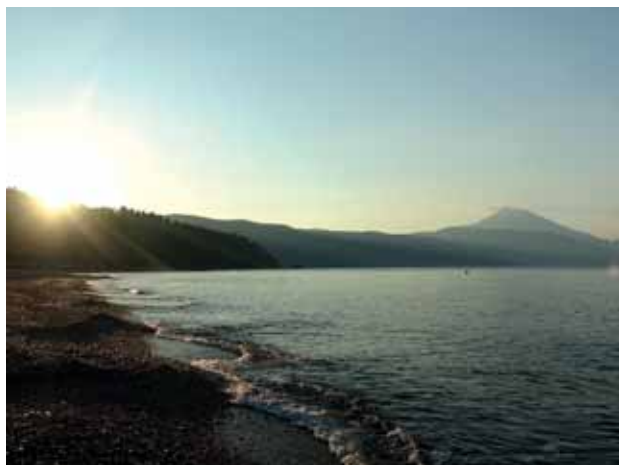
Ranní vstávání, modlitba, na ohni připravená hrachová polévka. A spěchali jsme do přístavu Nea Skiti. Logistické schopnosti vedoucího zájezdu naplánovaly kratičkou návštěvu monastýru Gregoriového, svatého Řehoře, který působí nádherným klidným a otevřeným dojmem. A jako při předchozích

Klášteř Simonos Petras

návštěvách jsme dorazili na konec svatě liturgie a byli pozváni do trapézy - jídelny na další postní oběd, tentokrát těstoviny v omáčce, vynikající. Po prohlídce místa nás čekala okružní jízda lodí kolem celého západního pobřeží. Před našimi zraky se objevila hrozivá Karulie, místo tvrdého asketického poustevníckého života a duchovních zápasů. Tam jsme ostatně minule s otcem Kubešem strávili dramatickou noc u starce Athanasia. Modlil jsem se s ním tenkrát velkou část noci za svitu luny a doprovodu šumícího moře. Tentokrát jsme to viděli jen z lodi, ale i to zanechává nostalgický dojem.

A pak loď pluje a přistává u všech západních monastýrů. Všechny jsou úžasné, ale dva stojí za zmínku. Simonos Petra, tyčící se na skále, historické zmínky jsou ze 14. století. Dnes tu žije mnoho vzdělaných mnichů i ze západního světa. Při minulé návštěvě pro nás Bohorodička udělala svůj zázrak, zadrhla motor superčlunu a my se mohli dostat tam, kam jsme se bez speciálního povolení dostat nemohli. Noc v tamějším přístavu patří k těm nezapomenutelným. Tentokrát jsme z lodi jen vzpomínali. Ten druhý monastýr je svatý Panteleimon, patří ode-

Hora Athos v ranním slunci

dávna Rusům. Byl založen v 11. století, přebudován v 19. Působí monumentálně, je dnes nádherně restaurován a vyvolává reminiscence na slavná období ruských duchovních dějin.

Ještě chvíli a jsme u cíle, přístav Uranopolis, přenocování a cesta zpět. To ale není konec. Řeckem, Severní Makedonií a Srbskem jsme projeli bez problémů. Avšak přesně v hraniční zóně před Maďarskem totálně odešla spojka. Telefonáty na pojišťovnu, přátelům automotivekům... Dobrá rada nad zlato přišla z Bojanovic. Pan Bílík poradil jet bez spojky. Nějak to prý jde, ale je dobré nezastavovat. Bohorodička, která, jak se zdá, se specializuje na mo-

tory, způsobila další zázrak. Celé Maďarsko, Slovensko a až před autoopravnu v Bojanovicích jsme projeli bez jediného zastavení. Díky Bohorodičce, paní Athosu, ale také druhému Fitipaldimu otci Petrovi.

Zdá se, že je to vtip, ale každá cesta na Athos je reálnou zkušeností Boží blízkosti a pomoci Panny Marie. Každá cesta na Athos je dotykem s prostředím, kde žili a žijí skuteční svatí, znalci modlitby srdce a svět zachraňující askeze. Snad jsme se něčemu naučili. Bohu díky! A já osobně děkuji farníkům za krásný dárek k narozeninám.

o. Václav Ventura

Večer chval

A nyní celým srdcem i ústy zpívejte chvály a dobrořečte Hospodínovu jménu.

Sír 39,35

Chvály jsou modlitba, která nás přibližuje k Bohu. Když se modlíme modlitbou chval, otevírá se nám náruč Otce.

Tolika lidem ležely chvály na srdci, a to včetně naší pětky, která se dala dohromady a začala kolem loňského léta tvořit „chválovku“, jak našemu společenství říkáme.

Jde nám o to, abychom mohli vám všem zprostředkovat prostor pro modlitbu, spontánní čas chval, ve kterém nejsou žádná omezení a kde se každý z nás může cítit svobodně. I proto máme Pána Ježíše v Eucharistii blíž k nám. Každý má tak možnost přijít co nejbližší, najít si své zákoutí - klidně i na koberec a být v jeho přítomnosti.

Jsmo moc rádi, že jste toho všichni součástí, že se můžeme setkávat trochu jiným způsobem v modlitbě, jako rodina. Děkujeme za to!

*připravila
K. Podešvová*

Náš zájezd do Polska

Letos Irena Janů zorganizovala putování nejprve do míst, kde první společné zájezdy před mnoha lety začaly, a pak dále do Polska.

Cestu jsme započali 1. května putováním k Hoře Matky Boží v Králíkách. Průvodcem nám byl kněz původem z Valašska, nyní sloužící na Hané v Určicích, o. Pavel Barbořák, plný humoru a znalostí o místech, kam jsme se vydali. Od prvního dne nás oslavoval „tetiny“, což na počátku způsobilo menší rozpaky, ale brzy jsme si zvykli. Dalším duchovním průvodcem byl již pravidelný poutník o. Miloslav Čamek z Čejkovic.

V poutním kostele v Králíkách jsme měli mši svatou a po krátké prohlídce jsme jeli k dalšímu poutnímu

místu, kterým byl kostel Nanebevzetí Panny Marie v Neratově s prosklenou střechou. Po zpěvu „Raduj se nebes Královno“ o poledni jsme vyrazili na blízkou polskou stranu do Vambeřic, kde jsme si prohlédli baziliku zasvěcenou Královně rodin. Jedná se o barokní stavbu, k níž vede 57 monumentálních schodů (symbol 9 andělských chórů + 15 věk Panny Marie při početí + 33 Kristových let). Naproti na kopci se nachází areál Kalvárie s křížovou cestou – celkový počet kaplí je 72. Pak už nás čekala delší cesta do místa ubytování s večerí v poutním domě v Bagnie.

Druhý den jsme strávili prohlídkou zámku Salvatoriánů v Bagnie, který slouží doposud jako hlavní salva-

toriánský seminář. I o. Pavel zde studoval, proto nám byla umožněna prohlídka s odborným výkladem i historikami, které zde otec se svými spolubratry zažil. Obdivovali jsme obrovitánský krb, dochované dřevěné schodiště a stropy, krásné podlahy a mozaikové obklady, studijní prostory i rozlehlou udržovanou zahradu. Část zámku byla již dříve zrekonstruována, nyní probíhá rekonstrukce další části.

Po prohlídce jsme se vydali na cestu k dalšímu poutnímu místu – tentokrát to byla klášterní bazilika sv. Bartoloměje v Třebnici (bazilika minor od roku 1943), která je současně poutní svatyní patronky Slezska svatě Hedviky. V bazilice jsou umístěny obrazy, kde jsou vyobrazeny její ušlechtilé činy. Další zastávku jsme měli v městě Hnězdno. Dříve to bylo hlavní město Polska, až později se jím stala Varšava. Podle legendy tři bratři Lech, Čech a Rus hledali místo, kde by se mohli usadit. Nalezli pahorek, na němž stál starý dub, na kterém seděl bílý orl. Lech se zde rozhodl usadit. Kolem dubu zbudoval svůj hrad, nazval ho Hnězdno podle orlího hnízda a bílého orla přijal za svůj znak.

Vambeřice

Hnězdno

Zbývající bratři pak putovali dále, Čech na jih a Rus na východ. Nejvýznamnější památkou je katedrála Nanebevzetí Panny Marie, kde jsou uloženy i ostatky sv. Vojtěcha. V jedné z kaplí byla našimi duchovními bratry sloužena mše svatá. V kapli byly i malé varhany na ruční pohon (avšak s částečně dřevnými měchy). Laďa Herka zkusil, jestli jsou funkční, a pěkně si tím naběhl. Pan varhaník ze Znojma, který na tyto zájezdy pravidelně jezdí, se totiž rozehrál a dal za sebou vícero slok písní. Když Laďa vrhal kolem sebe pohledy s prosbou o pomoc a zčervenal od hlavy až po paty (aspoň si to myslím☺), vystřídal ho Štěpán Lekavý a dílo tak slavně dokonal. Děkuje!!

Naše další cesta vedla do 250 km vzdálené vesnice Licheň, kde jsme se ubytovali

a po večeri šli na společnou noční adoraci do baziliky Matky Boží licheňské, zvané bolestné. To, co se před námi vynořilo, nás uvedlo v úžas. Jedná se o areál s komplexem monumentálních staveb, rozprostírající se na 23 000 m², pojme cca 18 tisíc lidí, věž je vysoká 141,5 metrů a má 31 pater s 762 schody (je tam

Licheň

i výtah), to vše vybudované v nedávné době. Stavba byla započala v r. 1994 a už v r. 2005 byla vysvěcena papežem. Poutní domy pojmu tisíc poutníků.

Areál jsme si prohlédli po společné mši svaté až druhý den, každý sám. Bylo na co se dívat - výzdoba baziliky, vysoké sloupy, lampy, mramorové dlažby a obklady, spousta kaplí, věž. V areálu se nacházely další kostely a stavby, vybudovaná křížová cesta s Kalvárií a další. A i tady se všude objevuje symbol orla – na vyřezávaných lavicích, praporech, průčelích,... Nechybělo ani zázemí k občerstvení, WC a lavičky a v poutním domě možnost obědů, je tu cukrárna atd.

Po obědě jsme se vydali na naši poslední pouť, a to do Čenstochové, na Jasnou

Mše svatá v Čenstochově

Horu. Po večeři, kde jsme trochu zaraženě hleděli na plastové příbory (zřejmě pozůstatek z bývalé NDR), jsme měli možnost zúčastnit se večerní adorace. Všude bylo hodně lidí, protože v Polsku probíhala ten den národní pouť. Samotnou prohlídku jsme ale nechali

až na druhý den. Začali jsme mši svatou v kapli Jana Pavla II, poté jsme navštívili muzeum a dále už si každý sám volil svůj program. Prohlédli jsme si památky v zahradách, „pokoleňačky“ někteří z nás obešli oltář se slavným obrazem Panny Marie a ti, kdo se dokázali

zvednout, zamiřili i do okolí kostela, kde jsme se mohli různě občerstvit - duchovně i tělesně. Poté už byl sraz a vyjeli jsme s požehnáním na cestu domů.

Počasi nám po celou dobu přálo. Dokonce tam na severu bylo tepleji a slunečněji než u nás doma na jihu. Pánové řidiči, bratři Strakovi, byli jako vždy super, a hlavně v klidu, i když se občas něco nevyvedlo (například spláchnout WC v autobuse). Našeho průvodce o. Pavla jsme zavezli až na jeho faru do Určic, kde jsme se s ním rozloučili a zvali ho k nám do Bojanovic. Věřím, že někteří naši spolucestující se za ním určitě vypraví. Ten mezi nás zapadl jak kohout mezi slepice – a co jsme se naposlouchali vyprávění o jeho slepicích, které chová na faře a které si dělají, co chtějí. Například si klidně jdou na Obecní úřad na svatbu a svatebčané si pak odnášejí kromě vzpomínek a plných břichů i slepičí trus na botách. Domů jsme pak přijeli ve večerních hodinách, příjemně unavení, a ještě stále okouzlení z nově nabytých zážitků a společně stráveného času.

Děkujeme a za rok zase, Ireno! Už se těšíme.

za účastníky
H. Maděryčová

Cesta k Duchu svatému Břimování 2024

Zhruba pře devíti lety mnoho z nás šlo k prvnímu svatému přijímání, kde jsme přijali Pána Ježíše do svých srdcí. Teď jsme měli možnost přijmout Ducha svatého a získat naše nové patrony díky břimování, které se konalo 18. května v našem kostele. Na tuto svátost se připravovalo skoro celý rok 28 břimovanců. Na této cestě nám pomáhal náš kněz o. Petr a dalších 13 vedoucích. Nebyli to jen vedoucí, ale také naši přátelé, kteří nám byli ve víře oporou. Při přednáškách i ve skupinkách jsme prožili mnoho zábavy, ale také dojemné i smutné chvíle. Jedním z prožitků byla také přímelná modlitba nebo přednáška Radomila Voříška, které v nás zanechaly mnoho pocitů.

Myslím si, že hodně z nás často zapomíná modlit se k Duchu svatému. I já jsem zapomínala, vždy jsem se modlila k Bohu nebo k Ježíši. Možno to bylo tím, že se o Duchu svatém tak často nemluvalo. Díky břimování jsem ale pochopila sílu modlitby k Duchu svatému. Pochopila jsem, že mi na-

Ze svatodušní vigílie

pomáhá být bližší k Bohu a také vím, že je stále v mém srdci. Cítila jsem jeho lásku. Teď už chápu, že je důležité

se k Duchu svatému modlit, vždyť on je darem. Darem od Boha.

Simona Grégrová

Roční příprava na biřmování se může zdát jako náročná věc, jak časově, tak organizačně. A je pravda, že najít termín, ve kterém se sejde alespoň většina, bylo občas těžké. Vždycky jsme to však nějak zvládli a společně strávený čas smysluplně využili. Na každé přípravě jsme probírali jiné téma, na které měl o. Petr připravenou prezentaci, obohacenou o pestrý výklad a spoustu životních zkušeností. Příjemným zpestřením byla také krátká obnova pod taktovkou Radovana Voříška na téma dary, charismata a ovoce Ducha svatého. Dalšími tématy byly mimo jiné: Jaký je náš Bůh? Proč a jak se nad Bibli modlit? Krátké dějiny církve atd. Kromě probírání daných témat jsme ve skupinkách občas

ale jistě klíči. A pro ty z vás, kteří nad svátostí biřmování přemýšlí, ale nejsou si jisti: jděte do toho, nic tím neztratíte, naopak hodně získáte.

Veronika Zigáčková

K biřmování jsem šel docela dobrovolně po povzbuzení od rodičů, ale nečekal jsem od toho nic extra. Asi jsem o tom moc nepřemýšlel, ale byla to prostě další svátost, kterou bych měl projít. Musím říct, že mě to docela překvapilo. Otec Petr měl skvělé přednášky, na které jsem se mnohdy těšil, a určitě mi rozšířily pohled na víru. Celá příprava na biřmování mou víru obohatila, mám na ni teď mnohem pozitivnější pohled. Asi nejsem jeden z těch, co plnou přítomnost Ducha svatého pociťuji hned, ale věřím, že

zabrousili i do témat méně duchovních. Ale jak se říká: Co se řekne ve skupince, zůstane ve skupince. Svátost biřmování zpětně hodnotím jakožto velmi obohacující a inspirativní zkušenost. Ačkoliv jsem Ducha svatého ve větší míře zatím nezaznamenala, věřím, že ve mně semínka jeho darů pomalu,

postupem času ji pocítím. Určitě jsem za tuto svátost i celou přípravu rád a doporučuji ji všem mladým, kteří by se rádi posunuli ve víře. Stačí jen věřit a mít aspoň trochu otevřené srdce.

Patrik Fatěna

„Běž na biřmůvku“ říkali, tak jsem šel.

Tak jako každý správný katolík z Dolních Bojanovic jsem i já v šestnácti letech začal navštěvovat přípravy ke svátosti biřmování. Tak je to přece úplně normální, po narození je člověk pokřtěn, ve třetí třídě jde k prvnímu

svatému přijímání a po základní škole ho čeká biřmování. Ne tak docela. Při první schůzce jsem obdržel dobře známý cvakací deníček a poslouchal jsem výklad o. Petra na téma, co je to vlastně víra. První setkání pak byla spíše o Bohu a Bibli, prokládána znalostmi Starého, ale i Nového zákona. Poté jsme se dali k hlavnímu tématu biřmování a to byl Duch svatý. K poznání té často opomíjené osoby Nejsvětější Trojice mně pomáhalo více faktorů. V první řadě to byly skupinky, které byly nedílnou součástí téměř každého setkání. Téměř pokaždé jsme přetáhli předem stanovený

časový limit. Podstatná byla i obnova s Radkem Voříškem, zahajující přímluvnou modlitbu. A nesmím nakonec opomenout přednášky našeho stárnoucího kněze, které byly tomuto poznávání pevným základem. Když se podívám zpět, už mi to dává větší smysl. To hlavní na biřmování není ten rok přípravy, ačkoliv je nezbytný, jelikož mi pomohl pochopit spoustu věcí ve víře a odpověděl na mnoho otázek. To hlavní žiju právě teď a mám žít celý život, vnímat Ducha svatého v každém dni svého života a být součástí jeho díla.

Matouš Sládek

Příprava biřmovanců v Radvanicích

V sobotu 25. května odpoledne jsme se vydali do ostravské farnosti Radvanice, kde slouží o. Marek Jargus. Konalo se zde setkání biřmovanců. Součástí setkání byla přednáška na téma Co Duch svatý koná. Přednáška byla doplněna šesti svědectvími především našich mladých. Pak následovala adorace a přímlovná modlitba.

Tato služba je pro mě vždycky v něčem náročná. Často musím udělat obrovský krok ze své komfortní zóny. Mluvit před lidmi, modlit se za někoho svými slovy, naslouchat

mu, občas muset řešit nějaký problém... Ale to všechno se dá zvládnout s Bohem. Čas v Radvanicích pro mě byl dalším potvrzením toho, že Bůh si používá i naše slabosti. I když nevidíme hned nějaký výsledek naší modlitby a slov, věřím, že Bůh si použije všechno. Uvědomila jsem si zas a znova, že to nejsem já, kdo má dělat nějaké velké věci. Jsem jenom nástroj a Bůh je ten, i kdo koná. I když to nevidím. A bylo krásné tady být a sloužit jako farní společenství napříč generacemi :).

připravila L. Jordánová

První svaté přijímání

V neděli 26. května přistoupilo 24 třetňáků k prvnímu svatému přijímání. Jsou to tyto děti: Bartál Dominik, Bohúnová Elen, Dvořák Radim, Hordiyenko Maxim, Lekavá Eliška, Makudera František, Mayer Dominik, Salajka Filip, Salajková Andrea, Turková Magda, Zámečník Ondřej (3.A)

Doležalová Markéta, Esterková Gabriela, Herková Eliška, Hlavnička Václav, Jordán Petr, Kvasnička Filip, Lorenc Kryštof, Myška Jakub, Opavský Vojtěch, Salajková Agáta, Staňová Adéla, Vraňanová Kateřina, Zlomková Gabriela (3.B)

Přejeme a vyprošujeme dětem, aby v jejich srdci byl Ježíš častým hostem a našly v něm věrného a laskavého přítele a každodenního pomocníka na cestě životem.

Odpoledne pro třetňáky na farní zahradě

foto Karel Staňa

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Foto Lad'a Herka

Fotoreportáž z 15. Farního dne

Foto Laďa Herka

Svatost biřmování aneb Co nám napsali čerství biřmovanci

V sobotu 18. května proběhla ve farnosti Dolní Bojanovice svátost biřmování. Před samotnou svátostí biřmování nás ale čekala téměř roční intenzivní příprava. Otec si vždy připravil nějakou prezentaci, kterou prokládal zajímavými příběhy a zážitky. Potom jsme se rozdělili do menších skupinek, kde jsme měli prostor si o tom popovídat. Nejsilnější zážitek pro mě byla modlitba za vylití Ducha svatého, která byla součástí adorace. Chodili jsme jednotlivě ke dvěma lidem, co se za nás modlili a vždy měl alespoň jeden z nich dar modlitby v jazycích. Jsem moc ráda za tuhle možnost, protože předtím jsem nikdy modlitbu za vylití Ducha svatého nezažila. Dále velmi zajímavá i zábavná část přípravy byla, když nás navštívil Radovan Voříšek, a to dokonce dvakrát. Pracuje jako terapeut, takže jsme od něj slyšeli spoustu příběhů. Ale také si pro nás připravil poutavé povídaní o Duchu svatém i o tom, jak se obrátil zpět k víře. Jsem moc vděčná, že jsem mohla tohle všechno prožít, jak přípravu, tak i samotnou svátost biřmování. Byla to pro mě velmi silná a nezapomenutelná zkušenost.

Nikola Mrlíková

Byl jsem biřmován, a to v Dolních Bojanovicích. Jsem za to neskutečně vděčný. Otec Petr je jednička. Ta příprava byla super, poznal jsem spoustu nových lidí a věřím, že si letos hody v Bojanovicích užiju o hodně víc. Zjistil jsem spoustu nových věcí o víře a církvi, ale i o občanském životě. Nejvíce se mě dotklo vyprošování darů Ducha svatého, je to opravdu silný zážitek a doporučil bych ho každému.

Na každou přípravu jsem se snažil přijet, ale bohužel ne vždy to vyšlo. Ale zápisy jsem si vždy doplnil. ☺ Jak se blížil konec příprav, začal jsem být nervózní z otcova přezkoušení. Ale byl jsem mile překvapen, jak příjemný to byl pokec. Teď po biřmování je jen na mě, abych se ujal dospělého křesťanského života a byl aktivním farníkem. Věřím, že jsem si pro to zvolil správného patrona, a doufám, že budu moct pomoci objevit Boha více lidem.

Šimon Esterka

Jako by to bylo včera, když o. Petr v neděli na mši oznámil, že se můžeme zapisovat k biřmování. A teď už můžeme kráčet životem s novým biřmovacím jménem, spoustou nových zkušeností v naší víře a věřím, že každý s těmi dary Ducha svatého, které nejvíce potřebujeme a kterými můžeme sloužit druhým. Sám cítím, jak mě přípravy postupně posouvaly. Ze začátku mi dělalo problém třeba jen vyjádřit se ve skupince. Postupně se to měnilo. Nevím, jestli to je jen můj pocit, ale hlavně posledních pár příprav se mi zdálo, že probíraná témata přišla vždy v okamžicích, kdy jsem to zrovna potřeboval. Vnímám jsem, jak mě to posouvá ve víře. Samotná svátost biřmování pro mě byla opravdu silným duchovním prožitkem. Možná je to tím, že to píšu necelý týden po biřmůvce, ale od té doby mám snad pořád radost. Věřím, že každý z nás působení Ducha svatého osobně pocítil. Velké díky patří o. Petrovi a vedoucím skupinek za přípravu. Teď už je na nás, jak z toho dokážeme čerpat v našich životech.

Kryštof Svoboda

Bohoslovec VIKTOR PAŘÍZEK tráví v naší farnosti několik měsíců po boku otce Petra. Přípravuje se na své svěcení a trpělivě očekává jeho termín. Mezitím sbírá zkušenosti a inspiraci pro svou budoucí kněžskou službu.

Viktor Pařízek se narodil v roce 1979. Vyrůstal v brněnské farnosti v Řečkovicích. Od začátku devadesátých let byl ministrantem u minoritů v Brně, vystudoval Biskupské gymnázium, v roce 1997 absolvoval Teologický konvikt v Litoměřicích, od roku 1998 navštěvoval kněžský seminář a CMTF UP v Olomouci. Více než deset let pracoval jako administrativní pracovník, poté si čtyři roky vyzkoušel dělnickou profesi.

Co máte na starost během pobytu u nás?

Pomáhám s administrativou, píšu matriku, dopisoval jsem kroniku, podávám svaté přijímání, chystal jsem si i nějaká kázání, navštěvuji nemocné, setkávám se s farníky, byl jsem na náboženství, chodil jsem na přípravu na 1. svaté přijímání. Setkal jsem se i s biřmovanci a byl jsem i na některých jejich pohovorech. Tohle byla pro mě velice zajímavá zkušenost. Ptal jsem se jich na různé věci a jejich odpovědi pro mě byly velmi zajímavé.

Jednoduše se učím plnit povinnosti, které mě budou, dá-li Bůh, jako kněze čekat. Je to pro mě všechno i inspirací.

Snažím se být otci Petrovi trochu užitečný. I když samozřejmě vím, že by to zvládl i sám.

Čím jsme v Bojanovicích jiní nebo stejní?

Jste po dlouhých letech moje první zkušenost života ve farnosti, takže jen těžko něco srovnám. Přesto si troufám říct, že

jste výjimeční v tom, že se udržela tradice života s Bohem. Moje matka pocházela z jedné farnosti na Vysočině, kde se do kostela chodilo v podobných počtech jako tady. Dnes je ale realita jiná. Mladší generace už z kostela do značné míry vymizela.

Tady je to jiné. Sešly se tu okolnosti, kdy díky Boží pomoci, úsilí farníků a vedení pana faráře Karase se podařilo udržet fungující farnost. Tradice tomu daly navíc hlubší kořeny a otec Petr to oživil svým pastoračním charismatem. Všechno to vidím při adoracích i při setkávání s lidmi. Vidím, jak se všichni modlí napříč generacemi, od malých dětí přes dospívající, ženy, muže až po starší osoby.

Tohle všechno se mi na tom líbí asi nejvíce... ať už to byl večer chval, průvod do polí, průvod Božského Srdce či běžné adorace, ten vztah k Bohu je prostě vidět. Myslím, že tím jste vlastně jedineční.

Je něco, co jste se u nás naučil, nebo o sobě třeba zjistil?

Zjistil jsem, že věci nebo situace, kterým jsem dřív nerozuměl, dneska vidím smysluplně.

I když bych ke svému osobnímu duchovnímu životu některé věci nepotřeboval a mám své osvědčené metody, vnímám vaše hodnoty a docela mi to sedí... Vidím nové metody, které oživují farníkům vnímání Boha. Je to pro mě velice pozitivní zkušenost. Abych byl upřímný, i když osobně ze dřívějších negativních zkušeností nemám úplně pozitivní vztah k některým vnějším projevům vztahu s Bohem, tady to vidím všechno jako upřímné a z jiného úhlu – jako něco, co přináší lidem duchovní užitek. A přiznávám, že i vedení otce Petra mi velmi vyhovuje. Dobře se mi s ním vegetuje (směje se).

Chtěl byste se do Bojanovic znovu vrátit, nebo se k nám podívat, když budete mít možnost?

Určitě ano. Pokud ta možnost tady bude. Rád bych se potkával nejen s farníky, ale i s otcem Petrem. Vnímám to setkání s ním jako velmi inspirativní a jsem velmi vděčný, že jsem s ním mohl být. Nevím sice, jak to vnímá on, ale pro mě to byl určitě přínos a možnost znovu se potkat by byla super.

Děkujeme bohoslovcovi Viktorovi za jeho službu v naší farnosti. Přejeme mu hodně zdraví, hojnost darů Ducha svatého a Boží požehnání na jeho další životní cestě.

připravila Andrea Červenková

S rubrikou Lidé naší farnosti jsme ale také vyrazili do Josefova. Mezi osoby, které se zde aktivně zapojují při mších i mimo ně, patří jednoznačně paní Vladislava Lekavá.

VLADISLAVA LEKAVÁ je velice ochotná a všestranná osoba. I když pochází z Mikulčic a do Josefova se přivdala v roce 1985, v obci zná její jméno snad každý a pro farnost je nepostradatelná.

Vladka chtěla studovat uměleckou školu, ale kvůli totalitnímu režimu ji nebylo dopřáno hlásit se na UMPRUM. Vyučila se proto na zemědělské škole v Kyjově a krátce pracovala v zemědělství. Poté si dodělala konzervátorský kurz a 5 let pracovala na vykopávkách v Mikulčicích jako konzervátorka historických předmětů. Po mateřské už se do práce nevrátila a začala se věnovat výrobě krojových součástí. Je umělecky nadaná. Vydala dva kalendáře, namalovala nespočet obrazů, zpívá, angažuje

se v josefovském kostele, kde má na starost žalmy, pravidelně chodí číst a před Vánoci zajišťuje v kostele instalaci betléma.

Má tři děti, dva syny a dceru, všichni po ní nadání a vztah k umění určitým způsobem podělili.

Nedá mi to a ráda bych se zeptala na vaši práci na vykopávkách, co jste rekonstruovala?

Pracovala jsem hodně s bronzem, dřevem, kostmi, železem. Rekonstruovala jsem kos-

těné hřebenky, železná vědra, zakreslovala nálezy k inventarizaci. Tuhle práci jsem dělala až do doby, než jsem šla na mateřskou.

Po mateřské jste se už na vykopávky nevrátila, ale postupně jste začala dělat kroje. Dnes za vámi kvůli krojům jezdí ze širokého okolí.

S tím jsem začala asi v osmnácti. Jedna tetička slavila šedesát a já jsem jí ze zbytků udělala krojovou panenku. Líbila se, a tak jsem je dělala i pro ostatní. K tomu jsem začala dělat kroje. Nejdřív jen vlastním malým dětem, pak i dalším. Dnes kromě červenic a molových košil si dokážu poradit i třeba s kabaňů. Práce mám pořád hodně a snažím se ubírat, už toho tolik nezvládnou. V poslední době dělám hlavně dívčí a chlapecké kordulky, klobúčky, pleťu zahrádky. Dřív jsem taky malovala i mašle, ale ty si teď beru jen na opravy.

A baví vás to?

Když toho není moc, tak ano. Často

se říká, že folklor vymírá, ale podle toho, kolik mám pořád práce, to tak snad ani být nemůže.

Kromě práce hodně pomáháte a angažujete se v kostele. Ke křesťanství a zpěvu v kostele jste se dostala jak?

Pocházím z věřící rodiny, takže jsem ve víře byla vychovaná. Taťka sice do kostela nechodil, ale mamka nás k víře vedla. No a časem už mě ani nikdo vést nemusel. V Mikulčicích byl kněz, který se věnoval mladým - Otmar Kaplan. Ten to s mladými opravdu uměl. Díky němu jsme zpívali při různých příležitostech, zajistil nám výuku hry na kytaru... Všechno jsem se tehdy díky němu amatérsky naučila. Kamarádila jsem se tehdy i s klukama Antonínem a Ladou Tesaříkovými. Oba byli muzikanti a jezdili jsme spolu do kostela v Hodoníně. To bylo ještě za komunistů. Občas jsme hráli při mši nebo někomu na svatbě. Tohle všechno mě k víře hodně přimklo.

Měla jste s vírou v Boha někdy krizi?

Určitě. Já si myslím, že na každého to dojde. Když nikdy, tak v pubertě určitě. Vlastně jsem byla vychovávána tak, že kostel byl spíš povinnost. Ale mně pomohla ta hudba v kostele, jak jsem vzpomínala na Tesaříkovi. Občas tam byla i nějaká přednáška. Vytvořili jsme společenství. Potkala jsem se díky tomu i s otcem Olejníkem, jehož žalmy dneska zpívám.

Měla jste i nějakou hudební přípravu, třeba ze ZUŠky?

Vždycky mě zpěv bavil a chtěla jsem hrát na hudební nástroje. Hudební škola tehdy v obci nefungovala, jen v Hodoníně. Mohla jsem mít harmonium, klavír, ale rodiče nechtěli. Moc mě v hudbě nepodporovali.

V Mikulčicích byl tehdy starý farář ve výslužbě. Jmenoval se Josef Sedlák, byl amatér, ale něco mi poradil. Půjčil mi i klíčky od kostela, od kůru, tak jsem si chodívala trénovat na varhany. Ale jsem opravdu jen samouk amatér, moc toho neumím.

Je ještě někdo další z rodiny nadaný jako vy?

Teta z mamčiny strany měla krásný sametový alt, nádherně zpívala. Byla z Moravské, se strýcem neměli děti, hodně k nám jezdili. Ta mě podporovala.

A odkdy jste vlastně zpívala?

Od malička, potom v těch šestnácti letech to začalo být intenzivnější.

Kdy jste se začala víc zapojovat v josefovském kostele?

Došlo to pozvolna. Když byly děti malé, tak toho času moc nebylo. Ale už za Josefa Dvořáka bývaly mše v úterý, ve čtvrtek a v neděli, a tak jsem se snažila chodit. No a nejprve mě oslovily tetičky pohřebky, abych zpívala s nimi.

Pak Lidka Klubusová vymyslela, že bychom mohly na Vánoce něco nacvičit. No, a postupně to začalo přibývat. To byly všechno devadesáté roky. Před hody jsme dali dohromady cimbálku, měli jsme i schołu s místními děvčaty, dokud se nevdaly... Ty už teď mají zase děti odrostlé, tak se někdy sejdem a zazpíváme na svatbě nebo jsme zpívaly na Svatého Ducha, na Vánoce a také jsme obnovily slovácký ženský sbor. Chodím pomáhat i s pohřebními zpěvy do Bojanovic a zpívám první nebo druhý hlas, jak je potřeba.

Kromě toho, že zpíváte, pomáháte tady v Josefově i s dalšími věcmi.

Starám se o betlém. Dřív tu nebyl, kostelník pan Sasín něco půjčoval. Po revoluci jsem našla inzerát a nechala jsem u paní ze Znojma betlém vyrobit. Namalovala jsem vlastní návrh na figurky a ona nám to postupně dodávala. U Marčiků jsme pak nechali udělat stůl... Každý rok ale bylo potřeba betlém naaranžovat, tak jsem se o to začala pravidelně starat. Chystám mech, pokud možno jezdíme pro něho do Jeseníků, dělala jsem palmy. Postupně mi starší syn Martin pomohl doladit i detaily. Obvykle to trvá pět až šest hodin, než to celé naaranžuji.

Ale to není všechno.

Otec Petr zavedl dětské mše. Hrála jsem na kytaru, ze začátku mi pomáhala Lenka Esterková. Připravila jsem k tomu i zpěvníky a jednodušší písničky. Postupně děti ubyly, ale tetičky chtěly zpívat dál. Až do covidu se to u nás drželo. Teď už ne.

Když tady byl otec Pavel Lacina, přišel s tím, že mám zkusit zpívat žalmy. Každou neděli těsně přede mší jsme se v kostele učili zpívat nový žalm. Dneska už to jde bez náviku. A v poslední době jsem po paní Horké převzala praní prádla v kostele. Ona už špatně vidí, tak pomáhám. Ale tady jsou dvě, maximálně tři mše za týden, tak toho není tolik. No, a čtení jsem převzala po Peťce Blahové, když se vdala, tak už to nestíhala. A aby toho nebylo málo, tak jsem členkou Farní rady.

Máte někoho vytipovaného, koho byste třeba začala zaučovat? Nebo kdo by za vás přečtyl?

Snažím se oslovovat další. Čte se mnou paní Štohandlová, Martin Klubus, občas zaskočí někdo z Bojanovic. Ale určitě se časem někdo najde. Horší se zpěvem, to

vůbec nevím. Například zpěvy na pohřby, tam se obávám, že moc mladých, kdo by to chtěl dělat, není.

Jak se řekne smrt nebo zemřelí, tak o tom nechce nikdo slyšet. Přitom my křesťané věříme v posmrtný život. Nechci říct, že je pohřeb radost... ale věříme, že smrtí to nekončí. Jen se loučíme a zase jednou shledáme.

Kromě toho, že hezky zpíváte, také malujete. Talent na malování jste v sobě našla kdy?

Já bych řekla, že současně. Mě vždycky malování lákalo... vlastně to bylo to hlavní, co jsem kdy chtěla dělat. Ale nikdy jsem se k tomu nedostala.

Jste opravdu akční. Vzpomínám si, že několikrát jste vystavovala na výstavě v Bojanovicích. Připravujete něco dalšího?

Teď mě oslovili na příští rok do Mikulčic a v Lužicích na Starém kvartýru jsem taky vystavovala. Bohužel na malování tolik

času není. Nejraději bych malovala olejem, ale chce to čas. Poslední olej jsem dělala do Zlatých hor na poutní místo Maria Hilf. Malovala jsem Jana Pavla II., veliký portrét. Spíš občas udělám nějaké perokresby, to se dá dělat kdykoliv.

Josefov a Dolní Bojanovice jsou jedna farnost. Kromě jiného máme společného kněze. Co se vám na otci Petrovi líbí?

Mně se líbí, jak umí vysvětlit slovo Boží. Dokáže najít situaci z běžného lidského života a chování, na kterém ukáže hříchy nebo špatné vlastnosti. Donutí nás se nad tím zamyslet a navrhnout, co se s tím dá dělat. Najde řešení, které by nás třeba vůbec nenapadlo. Mluví tak, že mu lidi rozumí, a to je důležité.

Děkujeme Vladce Lekavé za to, že si našla čas pro rozhovor. Přejeme, ať jí nadšení a energie ještě hodně dlouho vydrží.

připravila Andrea Červenková

I v tomto vydání Cesty si představíme modlitební společenství

Jsmo společenství, které vzniklo po charakteristické obnově v Dolních Bojanovicích v roce 2007. Od té doby se scházíme pravidelně na faře nebo v kostele co 14 dnů ke společné modlitbě, ale i k různým oslavám. ☺ Mimořádně jsme se párkrát sešli i ve vinném sklepě a máme za sebou také několik společných výletů do krásné přírody Bílých Karpat. Celkem je nás 10 členů, ale ne vždy se sejdem všichni. A tak ve svých modlitbách myslíme i na ty, kteří se zúčastnit nemohli.

Někdy se člověku nechce jít na spolčo,

zvláště když není pěkné počasí. Ale po modlitbě jsme vždy rádi, že jsme překonali svou pohodlnost. V modlitbě se zhruba držíme standartních pěti bodů: chvály, díky, vzývání Ducha svatého, prosby za odpuštění a prosby za nás a naše okolí.

Každý z nás může do modlitby vložit všechno, co jej trápí, nebo co má zrovna na srdci. Je to super, že se můžeme scházet ke společnému bytí s Pánem.

Tomáš Němec a Pavel Zigáček

Kaplička svatého Urbana

umístěna téměř na okraji vinných sklepů v uličce zvané Pod Čaganovem, vedoucí do viniční a polní trati Stará Hora. Soška světce byla zhotovena v první polovině 19. století. Byla to polychromovaná dřevorezba, která je dnes nahrazena kopií.

Je to vysoká stavba obdélníkového půdorysu, členěná kordónovou římsou, pod níž je na čelní straně prolomena pravouhlá prosklená nika se soškou Panny Marie Bolestné a nad římsou je půlkruhová prosklená nika se soškou svatého Urbana. Stavbu uzavírá trojúhelníkový ořímsováný štít, který kryje střechu vzadu zvalbenou. Na vrcholu štípu je osazen jednoramenný plechový kříž. Poklona je postavena z cihel. Omítka je s příměsí hrubozrnného písku, krytina je pálená taška - bobrovka a celá stavba je opatřena starorůžovou barvou.

Před 15 lety byla za ní postavena nová zídka a upraveno okolí. V posledních 10 letech byla provedena oprava firmou Renova, protože se kaplička začala naklánět. A také byla vyměněna prosklená část, na kterou byly dány ozdobné mříže zhotovené Martinem Moravským.

V současné době je u kaple jedno zastavení prosebného průvodu do polí. Vinařské slavnosti ani jiné pobožnosti se u ní nekonají. O památku se dlouhou dobu starala Anna Ištvánková. Po ní tuto péči převzali před 17 lety manželé Petr a Anna Košťkovi.

Bojanovští vinaři byli vždy svědomitými a pracovitými pěstiteli vinné révy, která vyžaduje mnoho práce, než poskytne úrodu. Pro tuto svou práci si požehnání vyprošovali před kaplí svatého Urbana, který je patronem vinohradníků a vinařů. Tato kaple je

*připravila B. Bílíková
na základě diplomové práce
Františka Kuběny*

Kruh radosti

Jednou jeden vesničan energicky zabušil na těžká dubová vrata kláštera. Když bratr vrátný otevřel, vesničan se usmál a ukázal mu nádherný hrozen vína.

„Bratře vrátný“, oslovil mnicha, „víš, komu chci darovat tento hrozen vína, který je nejkrásnější z celé mé vinice?“

„Asi našemu představenému nebo nějakému otci z kláštera.“

„Ne, ne. Tobě!“

„Mně?“ Bratr vrátný celý zčervenal radostí. „Ty ho chceš darovat právě mně?“

„Jistě, protože jsi se mnou vždycky jednal přátelsky a pokaždé jsi mi pomohl, když jsem něco potřeboval. Chci ti tímhle hroznem vína udělat radost.“ Ta jednoduchá a ryzí radost, která se zrcadlila bratru vrátnému v očích, ozářila také vesničana.

Bratr vrátný si položil hrozen vína tak, aby na něj dobře viděl, a díval se na něj celé ráno. Byl to opravdu nádherný hrozen. A tu ho něco napadlo: „Proč bych ten hrozen nedonesl otci opatovi, abych udělal radost také jemu?“

Vzal hrozen a zaklepal u opata. Otec opat se upřímně zaradoval. Ale vzpomněl si, že v klášteře je jeden starý nemocný bratr, a pomyslel si: „Donesu mu hrozen, a tak se chudák trochu potěší.“

Hrozen vína tedy putoval dál. Ale nezůstal dlouho v cele nemocného bratra. Toho napadlo, že by tím hroznem potěšil bratra kuchaře, který se celé dny potí u kamínek. A tak hrozen poslal.

Ale bratr kuchař ho daroval bratru sakristiánovi (aby mu také udělal radost), ten ho zase

donesl nejmladšímu bratrovi z kláštera a ten ho dal dalšímu a ten zase dalšímu.

Nakonec hrozen, který putoval od bratra k bratrovi, skončil u bratra vrátného (aby mu přinesl trochu radosti). Tak se uzavřel kruh. Kruh radosti.

My lidé jsme stvořeni pro radost, abychom mohli mnoho radosti rozdávat. V Bibli se 300x píše, že radost patří k životu. Objevme v sobě pramen radosti, který se skrývá v každém srdci člověka. Naučme se radovat z úplných maličkostí a snažme se udělat radost druhému. K tomu postačí málo – vlídné slovo, úsměv na svého bližního, přítele, bratra, souseda, ...

Usměj se a Tvůj úsměv vyvolá zpět radost, která Ti zmizela. Kolik radosti zasejeme, tolik radosti sklídíme. A z vykonání radosti druhému vznikne radost v nás samotných. Mám radost, když udělám radost někomu jakýmkoli způsobem. Jen tak bude můj život plný lásky, pokoje a radosti, vyzařující do svého okolí.

Chceme se pořád cítit dobře, ale k životu patří radost i zármutek. Jen když si připustíme obojí, budeme vyrovnání, vnitřně radostní a svobodní. Dokonalá radost pochází z proměněné bolesti. V Bohu není nic než radost a odevzdáš-li se Bohu, vydáváš se radostí. Jedním z plodů Ducha svatého je radost. Věřme v jeho působení, neustále se modleme, aby nás naplňoval svou radostí. Naše myšlenky určují směr cesty, která se nazývá život, proto se radujme v každé době.

*autor neznámý
připravila M. Červenková*

Odpoledne v parku

Žil jednou jeden malý chlapec, který se chtěl setkat s Bohem. Věděl, že cesta k Bohu je daleká, a tak si do kufříku zabalil tři housky, několik sladkých tyčinek a šest plechovek bublinkové limonády a vydal se na cestu.

Když přešel asi tři ulice, potkal starou paní. Seděla v parku a pozorovala holuby. Chlapec se usadil vedle ní a otevřel kufřík. Zrovna se chystal napít limonády, když si všiml, že stará paní vypadá hladově, a tak jí nabídl housku. Vděčně ji přijala. Měla tak krásný úsměv, že jej chlapec zatoužil spatřit znovu. Nabídl jí tedy i limonádu. Stařenka mu znovu věnovala nádherný úsměv. Chlapec měl velkou radost!

Seděli tam celé odpoledne, jedli, smáli se, ale nic neřikali.

Již se připozdívalo, chlapec už byl unavený, vstal, aby se vydal k domovu. Poodešel však jen pár kroků, otočil se, doběhl zpátky ke staré paní a objal ji. Ona se na něj usmála snad tím nejkrásnějším úsměvem.

Když chlapec přišel domů, udivil matku radostným výrazem ve tváři.

Zeptala se ho: „Co jsi dneska dělal, že jsi tak šťastný?“

On odpověděl: „Byl jsem s Bohem v parku.“ A než mohla matka zareagovat, dodal ještě: „A víš co? Směje se tím nejkrásnějším úsměvem, jaký jsem kdy viděl!“

Mezitím se domů vrátila i stará žena a také celá zářila štěstím.

Jejího syna to velmi překvapilo, proto se zeptal: „Mami, co jsi dnes dělala, že jsi tak šťastná?“

Ona odpověděla: „Jedla jsem s Bohem v parku.“ A než mohl její syn něco říct,

dodala: „A víš co? Je mnohem mladší, než jsem čekala.“

J. A. Manhanová

V horkém červencovém odpoledni se procházím Masarykovou ulicí, mijím cizí lidi, kteří mají své starosti a problémy. Jsem jim lhostejný. Uprostřed shonu ulice se cítím osaměle.

Vtom, jak se prohýbám pod tíhou samoty, se mé oči zastavují na otevřených dveřích kostela sv. Jiří. Jak je dobře, že je otevřený! Bolestným dojmem na mne působí jiný kostel uprostřed dne pozamykaný na sedm západů.

Vstupuji a ponořuji se do chladného pološera chrámu. Zajímavé. Na ulici zvučící lidmi se cítím sám, nikomu nepotřebný, některým překážející. Zde, v tichu kostela, jsem našel Někoho, kdo na mne čekal.

Míjejí okamžiky, odměřované tikotem hodin, a je mi tak dobře, neboť jsem nalezl přítele. Řekl mi, že mě potřebuje. Ach, Pane, já jsem někomu potřebný? A přece ano!

Jak příjemně plynou chvíle uprostřed starých zdí chrámu, kde vzdávalo hold svátostnému Kristu tolik pokolení! Modlím se? Nevím. Pouze klečím a poslouchám. Stačí, že jsem zde před Pánem. Jestli to je modlitba, tak modlitba opravdu příjemná. Odcházím osvěžen, samota už mě netiží. Jdu se vzpřímenou hlavou, s radostí v srdci, s nadějí v očích. Jsem potřebný.

starý muž

připravila M. Červenková

Řeholní život v České republice Suverénní vojenský hospitální řád sv. Jana v Jeruzalémě, na Rhodu a Maltě – Maltézští rytíři

Milí přátelé,

dnes započneme další skupinu řeholních řádů. Budeme probírat ty, které mají původ ve Svaté zemi za dob křížáckých válek; představíme si tedy tzv. rytířské řády. Dnes začneme asi nejznámějším a nejstarším z nich – suverénním řádem maltézských rytířů, nazývaným zkráceně maltézáci nebo johanité – latinsky *Supremus Ordo Militaris Hospitalis Sancti Ioannis Hierosolymitani Rhodius et Melitensis* (*SMOM – Supremus Militaris Ordo Melitensis*).

RYTÍŘSKÉ ŘÁDY

První rytířské řády byly zvláštními formami duchovních řádů tvořených rytířimnichy, které měly za úkol plnit vojenské úkoly v souvislosti s ochranou Evropy či Svaté země před muslimy či nevěřícími. **Původní myšlenkou církevních rytířských řádů byla péče o nemocné poutníky a ochrana poutnických cest do Svaté země,** ale ve vrcholném středověku vystoupil do popředí ozbrojený boj pro obranu křesťanství před islámem, pohanstvím, schizmatismem či kacířstvím. Činnost rytířských řádů, které se dochovaly do dnešní doby, je výlučně dobročinného charakteru.

1. Vznik a rozvoj

Suverénní vojenský a špi-

tální řád svatého Jana Jeruzalémského z Rhodu a Malty je nejstarším rytířským řádem celého křesťanstva. Jeho počátky sahají do první poloviny 11. století, kdy snad v roce 1048 vzniklo v Jeruzalémě špitální bratrstvo, pečující o nemocné křesťany. Zakladatel řádu blahoslavený bratr Gerard (zemřel roku 1120) shromáždil k dílu milosrdenství značné množství šlechticů, který svůj majetek předávali nově vznikajícímu řádu. Péče o nemocné, trpící a opuštěné byla postupně (zvláště pak po dobytí Jeruzaléma křížáky r. 1099) doplňována povinností ozbrojené ochrany špitálů a poutníků na cestě do Svaté země. Status církevního řádu získalo rytířské bratrstvo roku 1153, kdy při-

jalo řeholi svatého Augustina. Právo meče jim bylo přiznáno již v roce 1137 za účast na válečných operacích k obraně křesťanství. Během krátké doby řád vybudoval vlastní hrady, vytvořil početné jezdecké oddíly a ve spolupráci s ostatními křesťanskými rytířskými řády zřídil první a tehdy jedinou západní stálovou armádu. Řád rychle pronikl i do Evropy, kde budoval síť útulků a řádových komend. Příchod maltézských rytířů do Čech je spojován se jménem krále Vladislava, který se osobně zúčastnil druhé křížové výpravy. Záhy po jeho návratu vzniká v Praze na Malé Straně první a nejstarší komenda řádu v Čechách a na Moravě. Řádoví kněží zde vybudovali nejprve útulek a později v těchto

místech založili a vedli školu. V letech 1158-1169 je v Praze vybudován opevněný řádový chrám Matky Boží, který byl situován jako předsunutá obranná bašta před hradbami města na levém břehu Vltavy u Juditina mostu – chrám Panny Marie pod řetězem. Stal se společně s útlukem, školou a klášteřem jádrem pozdější jurisdikce maltéžského řádu na Malé Straně. Roku 1172 zřizují johanité další školu na svém panství v Manětíně, kde zbudovali významnou opevněnou komendu. Postupně získávají četné majetky po celých Čechách, mezi nimi hrad Strakonice, který se stal po určité době i sídlem velkopřevora a konventu. Proslulé komendy zakládají johanité u sv. Jana v Brně a v Královicích. Další dvě vznikají v Opavě a ve Vratislavi. Tím byl položen základ Českého velkopřevorství, které zahrnovalo Čechy, Moravu, Slezsko, Polsko, Uhersko a země rakouské.

2. Organizační struktura

V čele řádu stojí velmistr, který svůj úřad vykonává doživotně. Jako představený řeholního řádu je podřízen přímo papeži, je však zároveň suverénem Svrchovaného řádu a požívá všech výsad hlavy státu. Po

boku velmistra stojí řádové představenstvo. Organizační strukturu řádu tvoří velkopřevorství jako nejstarší územní útvary, mladší podřevorství a posléze asociace. České velkopřevorství má jako jediné zvláštnost, že zde zůstal zachován kněžský konvent s autonomními právy v rámci velkopřevorství. Je veden převorem, který má právo používání pontifikálií s tím, že zároveň vykonává funkci opata všech kostelů Českého velkopřevorství. Toto velkopřevorství je nestarší v Evropě, které nemá přerušovanou historii, tedy nikdy formálně nezaniklo.

3. Charakteristika

Suverénní řád maltéžských rytířů je řeholním řádem, zároveň však požívá plné státní suverenity ve smyslu mezinárodního práva. Řád uznává jako svého patrona svatého Jana Křtitele. Nese však název svatého Jana Jeruzalémského podle původní kaple maltéžského hospice zasvěcené svatému Janu Eleymonovi neboli almužníku. „Z Rhodu a Malty“ proto, že zde řád působil (na Rhodu v letech 1309-1523 a na Maltě v letech 1530-1798). Spirituálita řádu je zaměřena především na pomoc nemocným a tělesně postiženým. Vychází z řádového hesla:

„Služte ubohým a nemocným jako služebníci svého Pána.“ V intencích svého poslání se řád zaměřuje na organizaci a provoz zdravotnických a sociálních zařízení (nemocnice, kliniky, lékárny, starobince). Řád má i několik center pro výzkum rakoviny, hematologie a plastické chirurgie, dále centra pro léčbu lepry a také světoznámé centrum pro sociální rehabilitaci malomocných v Argentině. V duchu řádových tradic Spoluorganizuje poutě do Svaté země a na jiná poutní místa. Zajišťuje přitom zdravotnickou péči o nemocné, staré a tělesně postižené poutníky.

4. Činnost

Od roku 1990 opět plně funguje celá organizační struktura Českého velkopřevorství. Řád obnovil svou charitativní činnost zejména zprostředkováním dovozu zahraničních léků, zdravotnických zařízení, sanitních vozů apod. Má své lékárny a má svůj podíl v různých zdravotnických organizacích. Významným prvkem je Maltéžská pomoc, která je dnes organizována jako celostátní organizace.

5. Řádový oděv

Řádoví kněží oblékají černou kleriku s malým bílým maltéžským křížem vlevo

na hrudi, případně mozetu s velkým maltéžským křížem na levé straně. Černá kukula s bílým maltéžským křížem na prsou doplněná dekorací je pro rytíře. Kromě kukuly mohou rytíři používat i řádové uniformy, jejichž provedení odpovídá řádové hodnosti.

6. Členství v řádu

Suverénní řád maltéžských rytířů je organizací přísně výběrovou a jeho členové jsou nositeli rytířského nebo duchovního stupně. O jejich přijetí rozhoduje svrchovaná řádu v Římě. Řád rozlišuje tři třídy svých členů, kterým přisuzuje rozdílná práva a povinnosti. Profesní rytíři a profesní kaplani skládají po absolvování ročního noviciátu slib čistoty, poslušnosti a chudoby. Jsou to ve smyslu církevního práva řeholní osoby, kterým jsou vyhrazeny nejvyšší řádové funkce. Druhou třídu tvoří obedienci rytíři, kteří se zavazují slibem poslušnosti řádu, ke vzornému křesťanskému způsobu života a k činnosti v řádovém díle. Mohou být ženatí a vykoná-

vat světské povolání. Pokud profesní rytíři chtějí, mohou obedienci rytíři převzít i určité řádové funkce. Třetí třída zahrnuje všechny ostatní členy. Patří k nim rytíři, dámy a kněží - čestní rytíři, graciální rytíři, magistrální rytíři, donáti, čestní konventuální kaplani a magistrální kaplani.

7. Kontaktní údaje

Suverénní řád maltéžských rytířů České velkopřevorství Velkopřevorské náměstí 4 118 00 Praha I

Více o řádu se dozvíte na www.maltezskyrad.cz.

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích Petr Martinek

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA V ČESKÉ REPUBLICCE

Žarošice – II část

Záře v houšti

Velmi výrazně se Žarošice dotkla rovněž třicetiletá válka, které se jinak říká také česká válka, neboť i když probíhala v celé Evropě, byla odstartována právě v naší zemi, a to stavovským povstáním roku 1618. Když roku 1645 obléhali Švédové Brno, podnikaly

jejich vojenské jednotky výpady do okolí, kde drancovali a loupili. Dle pověsti se stala cílem švédských žoldnéřů také cisterciácká rezidence s kaplí Panny Marie "na viničích". Kromě spousty dalších cenností naložili vojáci na vůz i milostnou sochu Staré Matky Boží Žarošské a vydali

se údolím osady Zdravá Voda k Brnu. Když však vjeli do Ždánického lesa, náhle se vůz se Starou Matkou Boží zastavil a nehnul se z místa. Švédové se velmi rozhněvali a zahodili milostnou sochu do lesního houští. Jakmile to udělali, kola vozu se opět uvolnila a oni mohli jet dále.

Za nějaký čas procházel tím místem jistý mládenec Josef Němec z Archlebova, který šel do Koberic za svou nevěstou. Najednou spatřil v lesním křoví září a z křoví se ozval hlas: "Josefe, vezmi mě s sebou!" Mladý chasník se urychleně vrátil domů pro putnu, do které pak vložil sošku Panny Marie. Když ji přinesl domů, postavil ji do žudra svého domu. Tu se socha na okamžik tak velmi silně rozzářila, že lidé vyběhali z domů se strachem, že hoří. Ráno ale nebylo po soše ani památky. Josef Němec pochopil, že Stará Matka Boží Žarošská chce být tam, kam patří. Proto se bez meškání vypravil na místo, kde předchozího dne milostnou sošku objevil a našel ji opět v onom houští. Vzal ji do své putny a odnesl ji zpět do rezidenční kaple, kde pak socha zůstala až do roku 1785, kdy byla opět odnesena. Tentokrát však z dobré vůle.

Před věky zvolená, Panno Maria

Roku 1780 převzal otěže vlády nad habsburským soustátiím Josef II., který byl po své matce Marii Terezii velkým reformátorem. Mnoho jeho reformem ovšem nepřineslo dobré ovoce a vzbudilo odpor v řadách poddaných. Mezi taková nešťastná naří-

zení patřilo rušení klášterů, které nesloužily obecnému dobru, tedy například se nevěnovaly vzdělávání mládeže, opatrování nemocných apod. Dne 18. března 1782 byl takto zrušen také klášter cisterciáček na Starém Brně, čímž přišly Žarošice o svou vrchnost a staly se císařsko-královským komorním statkem. 12. července následujícího roku vydal Josef II. dekret, kterým rušil kaple, v nichž se konaly bohoslužby střídavě s farním kostelem. Mezi takovými kaplemi byla i svatyně "na vinicích". Vydáním tohoto dekretu byl tak její osud de facto zpečetěn. Do třetice všeho zlého přistoupil císař v letech 1784 a 1785 k úplnému zakázání poutí.

Lidé, kteří byli zvyklí na tradiční pouť konající se vždy v sobotu po svátku Narození Panny Marie, přišli ovšem i roku 1785 uctít Starou Mat-

ku Boží Žarošskou. Poutní kostel byl ale uzavřen a visela na něm vyhláška o zákazu poutí. Mariánští ctitelé se však nenechali císařským nařízením odradit. Pronikli do kostela, sňali z oltáře sochu Panny Marie, postavili ji na nosítka a za zpěvu slavné písně "Před věky zvolená, Panno Maria" ji přenesli v průvodu se zapálenými svícemi do farního kostela sv. Anny v Žarošicích. Leckdy se chybně uvádí, že tento světelný průvod, který mohl ve stmívající se krajině vytvářet dojem zlatavého hada, jenž se táhl od Silničné až k Žarošicím, dal název tradiční žarošské pouti – Zlatá sobota. Tento termín byl však užíván cisterciáky pro poutní oslavu Panny Marie již mnohem dříve a neomezoval se pouze na Žarošice. Můžeme říci, že tato událost stojí na prahu věhlasu, který má chrám sv. Anny

v Žarošicích do dnešních dnů. Ostatně významnost přenesení Staré Matky Boží do farního kostela dokazuje také to, že tato událost je každoročně připomínána velkolepým průvodem po hlavní ulici se sochami Panny Marie na nazdobených nosítkách, který se koná vždy na Zlatou sobotu po večerní mši svaté. Průvod prochází vesnicí za zpěvu oně starodávné písně "Před věky zvolená, Panno Maria".

Velký požár

Dne 28. června 1797 vypukl v Žarošicích obrovský požár, který zasáhl kostel, faru, panský dvůr i většinu vesnice. Kromě celé řady obydlí a hospodářských stavení uhořelo také velké množství dobytka. Stejně tak shořelo téměř veškeré hospodářské nářadí. Z hořícího kostela se však podařilo zachránit několik cenností, včetně sochy Staré Matky Boží. Ta byla provizorně umístěna v kapličce narychlo udělané z jedné kůlny v panském dvoře. Vzhledem k nedostatku stavebního materiálu bylo obci i farnímu úřadu povoleno rozebrat cisterciáckou rezidenci "na vinicích", která byla již zrušena a chátrala. I přesto bylo ale staviva málo a muselo se dovážet z okolí. Kromě toho byl dalším pro-

blémem nedostatek stavebníků a hlavně peněz. Práce se proto vlekly dlouhou dobu. Hlavní důraz byl samozřejmě kladen na opravu panského dvora. Od rekonstrukce kostela bylo dokonce na nějaký čas úplně upuštěno. Přistoupilo se k ní až na počátku nového století. Roku 1800 byly zbořeny trosky původního chrámu a na jeho místě se začal budovat zcela nový. Také v tomto případě byl užit stavební materiál ze zaniklé cisterciácké rezidence. Stavba byla dokončena v roce 1801 a dne 18. října téhož roku byl nový chrám slavnostně vysvěcen klobouckým děkanem Josefem Pernsteinerem. Následně byla do nového oltáře z umělého mramoru vsazena socha Staré Matky Boží Žarošské a toto místo jí náleží dodnes.

Přes dobu komunismu až do dnešních dnů

V období třetí republiky začal vzrůstat počet poutníků, kteří přijížděli do Žarošic z větších vzdáleností. Jednoznačně k tomu přispěl rozvoj silniční dopravy a snad také větší tihnutí ke křesťanství, které po druhé světové válce nastalo. Tomu se však od roku 1948 snažili učinit přítrž komunisté. Nicméně poutě byly brány jako veřejný projev odporu proti totalitnímu

režimu a také jako zdroj velké duchovní posily v nelehkých dobách. V období politického rozvolnění v 60. letech vybudoval tehdejší farář P. Tomáš Žďánský na farní zahradě za kostelem poutní areál. I přes nástup normalizace a opětovné utužení komunistického režimu přijížděli do Žarošic poutníci z celého Československa. Konání poutí ale samozřejmě nebylo až do listopadu 1989 svobodné a účast na nich mohla mít nepříjemné důsledky.

Dne 21. května 1995 byla socha Panny Marie s Ježíškem slavnostně korunována svatým Janem Pavlem II. na Svatém Kopečku u Olomouce. Korunky gotického tvaru byly pořízeny z darů farníků a poutníků a zdobí sochu dodnes.

To, že jsou Žarošice skutečně výjimečným místem, dokazuje skutečnost, že v roce 2020 byla tradiční Zlatá sobota zapsána na Seznam nemateriálních statků Jihomoravského kraje a následujícího roku dokonce na obdobný seznam celorepublikový.

Kéž Matka Boží tomuto místu nepřestává žehnat, aby i nadále vzkvétalo a poskytovalo duchovní povzbuzení všem, kdo jej navštíví!

Sebastian Esterka

Viktorie a Josef Ulmovi

Letos v květnu jsme s manželem navštívili poutní místo Zlaté Hory, kde je ctěna Panna Maria Pomocná (Hilf). Byli jsme tu už loni, ale to se právě konala velká pouť národů, a tak jsme se do kostela ani nedostali. Ted' už tu byl jen zájezd Poláků, a tak jsme usedli v kostelní lavici a obdivovali krásu tohoto celkem moderního chrámu s velkým venkovním prostranstvím. Když jsem šla zapálit svíčku u boční stěny, zaujal mě obraz manželů se šesti dětmi (vlastně sedmi, na Viktorii je poznat těhotenství). Vybavila se mně rodina, o které jsem četla už dřív. Manželé, kteří za války ukryvali Židy, a proto byli i s dětmi na jejich statku zastřeleni. Ano, jak jsem vyčetla z popisku, šlo o manžele Ulmovy. Jejich příběh mě hodně zasáhl, a tak vám ho chci zprostředkovat.

V neděli 10. září 2023 byla blahorečena jedna kompletní rodina. Manželé Ulmovi a jejich sedm dětí (včetně jednoho nenarozeného) byli beatifikováni přímo v jejich bydlišti – v malé polské vesničce Markowa. Všichni byli zastřeleni kvůli tomu, že ukryvali pronásledované Židy.

V Markowě žilo ve čtyřicátých letech asi 120 obyvatel židovského vyznání v domech roztroušených po celé obci. Když začala hrozit jejich deportace, začali se některých Židů ujímat místní obyvatelé. Byl mezi nimi i vyděrač Leš, který ukryl židovskou rodinu Goldmannových za velkou část jejich majetku. Když od okupačních úřadů vyšlo nařízení spojené s trestem smrti, odmítl je nadále ukrývat stejně jako jim vrátit jejich majetek. Ti potom ještě spolu s dalšími Židy našli úkryt u Ulmových. Leš o tom věděl a nemlčel. Jeho udání obou rodin mělo za cíl, aby mu zůstal majetek Goldmannových a zbavil se sousedů jako svědků svého činu.

U Ulmových se tedy pravděpodobně již od prosince 1942 skrývalo celkem osm osob. Bydleli v domě spolu s nimi a jejich dětmi. Ukrývat Židy se rozhodli navzdory prohlášení nacistických okupantů, že těm, kteří pomohou Židům, hrozí trest smrti.

Ulmovi nebyli na dobové poměry běžná sedlácká rodina. Oba manželé patřili mezi nejaktivnější členy místní komunity, angažovali se v různých typech spolků – ať už šlo o Sdružení katolické mládeže, mlékárenské družstvo či spolek sadařů. Józef Ulma měl zájem o technologické novinky (nejen ze ze-

médělství) a jeho vášní bylo fotografování. Díky tomu se zachovalo i několik desítek fotografií rodiny. Jejich domácnost byla skromná, ale podle všeho šťastná, byli mezi sousedy oblíbení. Zachovala se také jejich rodinná Bible, v níž bylo červeně podtrženo podobenství o milosrdném samaritánovi...

Obdivuju statečnost Viktorie a Josefa

a jejich věrnost evangeliu. Už jenom to, že měli sedm dětí. Jsou velkými přímluvci rodin. Hned při první těžkosti jsem si na ně vzpomněla a prosila je o přímluvu. Pomohli. ☺ Nezapomeňme na ně, když je nám těžko a máme toho až nad hlavu.

připravila A. Tlachová
čerpáno z internetu

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Petr Piňha: Slyšte slovo a zpívejte píseň
Nakladatelství Poustevník, 205 stran,
kniha je také k prodeji

Tato kniha přibližuje románovou formou život sv. Cyrila a Metoděje, jejich příchod k nám a příběh Velehradu.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Cestou hovořili spolu bratři častěji řecky, aby si vyměnili své dojmy. Mikulčice se svými valy, prostornými domy a několika kostely udělaly na ně velký dojem. Jaký asi bude Veligrad?

„Možná, že menší,“ řekl věčně Metoděj.

Když ušli přes polovinu zbývajících cesty, rozhodli se pro odpočinek. K večeru se utábořili. Od ohně viděli tři kopce. Na jednom z nich zaplanul vysoký oheň. Možná i jejich uvitání.

„Moravané jsou jistě křesťany, ale mnohé z dob pohanských bude jim stále ještě vlastní.“

„Proč myslíš?“

„Vím, že pohanské zvyky se drží jako plevel i u jiných národů. My však musíme uhasit takové ohně dřív, než zažehnou požár, a vykácet ty stromy, než uduší dobré semeno Božího slova,“ mluvil Metod rozhorleně.

„Ne tak, bratře. Je mnoho ušlechtilého v představách pohanů. Často jako by kroužili kolem světla evangelia a hledali, co nám bylo

zjeveno. My neseme jim plné pochopení a nemůžeme k nim přijít, rozbit, co milují a co ctili jejich otcové, a nadělat z nich hlupáky. Musíme povznést jejich myšlení, pokřtít jejich ohně, požehnat jejich stromům na místech, kde se klaněli neznámým bohům. Vystavět s nimi nové kostely, kde budou uctívat Boha, kterého poznají. Nemůžeme jim vzít jejich zemi, ale ukázat jim, že ji mají od Boha a že je nese a živí je a vezme do své náruče, až zemřou.“

„Máš pravdu, jako vždy. Vždyť ani my neznáme Boha dost, máme první dary Ducha svatého, ale přesto v mnohém vidíme v záhadách, jak říká apoštol Pavel.“

„Důležité je, Metode, že víme dost, abychom byli skutečně lidmi, abychom uměli milovat. A to znamená vydávat se pro druhé, úplně,“ dokončil Konstantin.

Druhého dne je před branou Veligradu očekával kníže Rastislav s nejpřednějšími muži Moravy. Bylo to skvělé uvitání chlebem a solí, jak Slované vítají hosty. Sám kníže jim vyšel vstříc a podal jim je.

Prostí lidé s podivem, ba i s bázní hleděli na majestátní postavu biskupa, na jeho tvář orámanou bílým vousem, na kříž na jeho prsou. S ostychem ještě větším vzhlíželi k vysokému mnichu s poutnickou holí, který stál po jeho boku. Vyhublá tvář s černým vousem, čelo

zpola zakryté černou kápi mnoho dětí rázem přimkly k sukším matek. Ale laskavý úsměv a tichá slova plná něhy je zas k němu vábily. A pak se našel první klouček, který k němu přišel a hned byl kolem něho celý houf dětí a brzo se ozval smích, protože je škádlil tak vesele.

Po vydatném obědě u knížecího stolu si odpočinuli a odebrali se do chrámu. Jak úžasné bylo slyšet mši svatou v rodném jazyce, jak úžasné působilo kázání Metodějovo.

Po chvíli ticha se lidé dali do křiku: „Křeš, křeš.“

„Co to křičí? Zní to, jako by se vzbouřili,“ obrátil se Metoděj k bratrovi.

Ten se usmál: „Mají málo, co by mohli volat. Říkají zkomolené latinské Kyrie eleison.“

„Vypadá to spíš jako bojový pokřik před útokem,“ dodal Metod a obrátil se k věřícím: „Bratři, netřeba již půjčovat si cizí slova. Od

ted' budeme k Pánu volat svým jazykem, Gospodi pomiluj, Kriste pomiluj.“

Po chvíli to zaznělo z mnoha úst a neslo se to jako chorál.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ:

Jules Verne: Dva roky prázdnin

Nakl. Albatros, 235 stran

Dobrodružství party kluků vyvržených na břeh pustého ostrova nepřestává poutat obrazotvornost čtenářů ani ve věku internetu. Školní výlet se protáhl na dva roky a prázdniny to rozhodně nejsou. Děti ve věku od osmi do dvanácti let musí tvrdě pracovat, aby útrapy nastražené divočinou přežily, a nakonec jsou nuceni podniknout osudový boj se skupinou zločinců. Vítězství znamená život, prohra smrt...

připravila M. Červenková

Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY ZE DNE 12. 6. 2024

Z projednávaných bodů:

- Do kostela byly zakoupeny nové ornáty.
- V kostele byly především díky úsilí našich kostelníků Ludvíka B. a Ladislava H. postupně vyměněny všechny kroupky.
- Při přípravě na Farní den byl vyčištěn povrch farního hřiště; z důvodu opotřebení bude v příštím roce potřeba nechat vyměnit celý povrch.
- Připravuje se rekonstrukce klubovny na farní zahradě, aby se vytvořilo lepší zázemí pro akce probíhající ve farní stodole a v přilehlém areálu.
- Je potřebné přistoupit k repasování kostelních oken na oratoři. Po podrobné prohlídce dospěla farní rada k závěru, že úplná výměna zatím není nutná.
- Ve spolupráci s obcí se plánuje položit nový povrch ve „farské uličce“ (v sousedství farní zahrady) a zároveň tam zbudovat kanalizaci.
- Byla projednána případná rekonstrukce „Moravského kříže“. Byl pozván kameník a proběhlo nacenění celé rekonstrukce. Další kroky proběhnou po jednání s vlastníkem kříže a s Obecním úřadem.

zapsala Marcela Červenková

Cestička

Diecézní ministrantská pouť

Dne 27. 4. 2024 naši ministranti vyrazili autobusem společně s farností Čejkovice a Starý Poddvorov na ministrantskou pouť. Akce se konala v Rajhradě u Brna. Vyráželi jsme ve 12 hodin s doprovodem zvonů na kostelní věži. Cestou nás doprovázeli otec Čamek a bohoslovec Viktor. Hlavní program začínal v jednu hodinu odpoledne mši svatou v kostele sv. Petra a Pavla. Ke konci mše nám byla udělena vlajka hodonínského děkanátu, kterou jsme si „právem“ přivlastnili.☺

V hlavním prostranství byl nachystaný program, kde jsme si mohli vyzkoušet, jak používat kadidlo při mši svatě nebo jsme si mohli zajezdit s Tatrou. Na dalších místech jsme si mohli otestovat naše ministrantské dovednosti, zahrát si virtuální realitu, simulátor F1 a stíhacího letounu, bumberball nebo pro nás velmi oblíbený larp (ve skupince

jsme bojovali proti sobě), kde vznikla i nově hláška „Za Víťu!“, kterého jsme pomstili po jeho prohře, kdy všichni jeho spoluhráči křičeli „Víťo, pojď za námi!“ (Víťu jsme vůbec neznali, ale bavilo nás to ☺).

Po skončení programu jsme čekali na autobus, ale ještě předtím jsme si rozebrali všechny knížky, které tam dávali zadarmo. Po cestě domů jsme si zazpívali pár písniček. Když jsme dorazili do Bojanovic, dostali jsme ještě pár drobností a pak jsme se vydali do svých domovů.

Na závěr bychom chtěli poděkovat všem organizátorům, kteří to pro nás nachystali, a určitě bychom si podobný výlet či pouť zopakovali!☺

*za ministranty Sebastian Herka,
Martin Moravský, Tadeáš Martínek*

Frajeřina může být i nebezpečný podnik

Čím si musel Filip projít, aby ocenil dar života

Filip byl šikovný a mrštný kluk. Byl plný síly a energie. Rád jezdil na kole a proháněl se i po závodní dráze, která v jejich městečku byla. Ještě víc a ještě rychleji. To byla jeho hesla. Nedíval se nalevo ani napravo, napínal své síly a možnosti svého kola k prasknutí. Jezdil bikecross tak neohroženě, že jeho kamarádi jen žasli. Předvádění Filipa opravdu naplňovalo. Užíval si potlesk spolužáček a obdiv kamarádů. Nosil poslední model přilby a se svým odpruženým terénním kolem dělal skutečný dojem.

Jednoho dne ale přišlo něco, s čím Filip nepočítal. Nemohl si nechat ujít další příležitost, kdy se mohl předvést. A tehdy při jednom triku ve skoku vyletělo Filipovi kolo tak nešťastně, že dopadl nekontrolovaně na trať, chvíli po ní bezvládně klouzal a pak zůstal ležet a kolo na něm. Ani se nepohnul.

Kamarádi rychle zavolali pomoc. Přivolání zdravotníci Filipa naložili do sanitky a uježděli s ním do nemocnice. Tam Filip několik dní ležel a nevěděl o sobě. Rodiče ho chodili plni obav navštěvovat. Modlili se za jeho uzdravení.

Po pár dnech se Filip probral. Jako první před sebou viděl oči svého táty. „Filipe, synku, jak ti je?“ zeptal se táta. „Dost divně,“ odpověděl Filip. „Spadl jsi na kole a ležíš v nemocnici,“ vysvětlil táta situaci. „Já vím,“ odpověděl Filip, „řekl mi to.“ „Kdo ti to řekl?“ zeptal se táta. „No tam, když jsem spal, viděl jsem postavu a ta mi říkala, že se nemusím bát, že se za vámi vrátím. Říkala, že mi dala

život jako dar, který mám žít a nemám ho zbytečně riskovat. A že si ho nemám nechávat jen pro sebe a že mám pomáhat druhým,“ vzpomínal Filip.

Táta se divil a vytáčel mamčinu telefonní číslo aby rychle přijela. „Mami, já vím, kdo to byl,“ řekl Filip, když se přivítali u nemocniční postele. „Říkal, že mě ještě čeká spousta věcí. Ty těžké mně pomůžou dozrát v pořádného člověka a ty hezké mně dal pro radost z lásky. Byl to Ježíš, že mami?“ vyprávěl Filip. „Možná,“ kroutila hlavou maminka a dodala: „Hlavně, že jsi zase s námi. Díky Bohu, že jsi to přežil, a příště už tak neriskuj.“

Filip slíbil, že si příště už dá pozor.

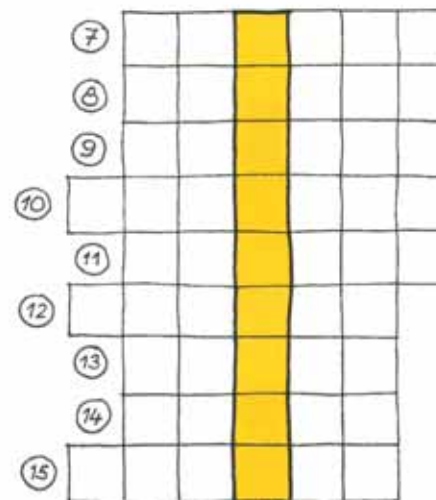
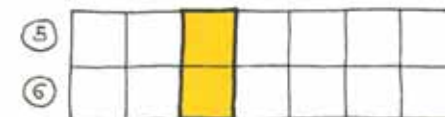
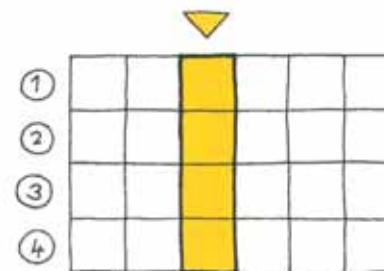
napsala Jana Lokajová

Ahoj kluci a děvčata,

jsou prázdniny a hodně z vás si přeje zažít nějaké dobrodružství, nebo zkusí různé riskantní věci, tak jako Filip v naší povídce. Ale je důležité vždy zvážit, kolik toho zvládnete, a nepřecenit své síly.

Přejeme vám, ať si prázdniny užijete s rodinou a kamarády a taky s Pánem Ježíšem, u kterého můžeme vždycky načerpat radost do srdce.☺

Byl jeden kluk a ten se jmenoval Kája. Ve škole se mu sice líbilo, ale neustálé zkoušení a psaní testů posledních školních dnů, když už venku bylo tak hezky, ho už netěšilo. Maminka mu domlouvala, že ještě pár dnů a pak: Co pak, najdete v naší tajence.

PRO ZASMÁNÍ

Paní učitelka se ptá: „Pepíčku, kdo mi vzal ze stolu ukazovátko?!“

„A jaké? Vždyť na stole žádné ukazovátko nemáte...“ ☺

Hádali se řemeslníci, či řemeslo bylo dřív. Zedník tvrdil: „My jsme stavěli už pyramidu a babylonskou věž.“

Krejčí: „Šaty začaly už u Adama a Evy.“

Sadař: „Pěstovali jsme ráj ještě před Adamem.“

Elektrikáři: „Bůh nejdříve stvořil světlo. Ale my jsme předtím tahali kabely.“

Ježíš činí v davu zázraky. Všichni mu tleskají a vyvolávají ho. V jednu chvíli přistoupí k jednomu chudákovi, položí mu ruku na hlavu a praví: „Vstaň a chod!“ A on nic. „Bratře, říkám ti, vstaň a chod!“ Ale muž se nehýbe. Petr nenápadně přistoupí k Mistrovi a upozorní ho: „Pane, není chromý, ale hluchý!“

Společné sledování finále MS v hokeji ve farní stodole (26. 5. 24)

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bilíková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková, P. Martínek a Z. Sklenský.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 700 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice

NEPRODEJNÉ.